

Griselda - passat

La meua vida és un colador, un colador de desastres, primer va ser el pare quan va decidir marxar de casa, el molt penques, sembla però, que em va molestar més a mi que no a la mare. Jo vaig perdre l'alegria matinal amb què em despertava, el suc de taronja acabat de fer, que em deixessin quedar fins tard a l'ordinador, sortir entre setmana... i un llarg etcètera de llibertats que ell em concedia i ella no.

No em van donar opció de triar, m'havia de quedar amb la mare, i visites al pare cada quinze dies. Fantàstiques visites on jo em sentia com una reina, ara cap aquí ara cap allà, ara comprem això, ara comprem allò... el millor de tot eren els escarafalls de la mare quan arribava els diumenges a la tarda i li ensenyava detalladament tots els regals del pare, escollits per mi, evidentment.

La mare només em deia que d'aquesta manera el pare em comprava, però que a ella li era igual si ell volia construir la seva relació a base de desembutxacar diners, que ella tenia molt clar que les emocions no es poden comprar. Per mi tot el que em deia era un bla, bla, bla... no m'interessava gens la seva opinió respecte el pare.

Però part del problema que m'ha portat on sóc va començar amb aquest costum del pare de comprar-me tot el que volia, sumat a la meua obsessió per les

sabates, sobretot per les sandàlies: vaig aconseguir reunir més sandàlies que dies té l'estiu.

L'armari de la meva habitació, és a dir, el petit armari de la meva petita habitació, va esdevenir insuficient per emmagatzemar tota la col·lecció que creixa cada quinze dies, o sigui que vaig començar a apilar capses per tota la cambra, vaig desfer-me dels records que encara guardava de la meva infància per col·locar-hi més capses, vaig desfer-me de tots els llibres per posar més sabates... però va arribar un dia que tampoc no hi cabien, o sigui que vaig començar a ocupar l'habitació del meu germà que estudiava a l'estranger, quan tornés ja veuríem què faria. No cal dir que la meva mare anava observant la situació i demanant que m'aturés i em començà a dir que l'habitació del nen no la podia ocupar, de fet va començar a cridar-ho, i cada dia el to era més alt i la relació més violenta, fins que va arribar un dia que jo estava molt, molt enfadada perquè el meu nòvio havia estat coquetejant amb la meva millor amiga que té un gust pèssim per les sabates i uns peus encara més pèssims. Estava molt enfadada i de molt mal humor i, en arribar a casa, em vaig trobar sobre el llit totes les capses que tenia dipositades a l'habitació del nen, amb una nota a sobre que hi deia:

*Nena, a l'habitació del marc no hi tornis a deixar res,
Espavila't a col·locar-les on puguís o a regalar-les
a qui vulguís.
T'espero a la següent adreça a les 6 de la tarda
Per parlar amb una especialista.
la mare...*

Quina mare tan insensible, que deixés les meves propietats de qualsevol manera sobre el meu llit, que m'impedís fer ús d'una cambra buida, que m'obligués a anar a una especialista, una especialista de què? De l'ordre, de sabates?... o era un eufemisme per anar a la seva psicòloga? Ah no, no ho pensava permetre, que la meva mare em manipulés d'aquella manera, ni parlar-ne.

Per començar vaig anar a la seva habitació, vaig treure totes les seves sabates, més aviat eren sabatots, totes planes, còmodes, lletges, horroroses... les vaig anar tirant una per una, tot col·locant en el seu lloc les meves preciositats de taló alt, xarol i pedreria... no li'n vaig deixar ni una de les seves...

I vaig trucar al pare, dient-li que necessitava veure'l, que la mare em volia portar a un psicòleg, això i unes quantes llàgrimes i en vaig tenir prou per emportar-

me el meu pare de compres, dos parells de sandàlies, un de pell de serp vermell combinat amb xarol negre i l'altre amb cristalls d'Swarovsky incrustats formant una margarida just on comencen els dits, i també el vaig convèncer de comprar-me una parella de xiuaues amb la seva bossa a joc per transportar-los, la Mimí i la Fifi. La mare estaria molt contenta, vaig pensar, no suportava els gossos petits.

L'arribada a casa va ser molt tensa, la mare em va retreure que no hagués anat a l'especialista perquè considerava, i encara ho deu considerar, que tinc algunes obsessions, la de les sabates és la més vistosa, em va afegir. Afortunadament la Mimí i la Fifi estaven molt quietetes a la seva bossa i suposo que amb el to d'hostilitat de la mare no van gosar treure el cap i per tant no les va veure. De les sabates però, no en va fer cap comentari.

L'endemà no sé què va passar, vaig deixar les gosses a la meva habitació explicant-los-hi que no s'havien de moure en tot el matí d'allí, ni sobretot bordar. Als matins marxo abans que la mare es llevi, per tant no la vaig veure.

En arribar a la tarda em vaig trobar la casa tancada i barrada, i el pany canviat amb un post-it a la porta que amb majúscula hi deia **TRUCA AL TEU PARE!**

I això vaig fer, el vaig trucar, vaig sanglotar, va venir corrent, se'm va emportar... però a casa seva no, em va portar a una petita torre que tenim a un poble minúscul al mig del no res, i allà em va deixar, amb un "ho sento, nena, a

casa no pots venir, queda't aquí uns dies fins que tot s'estabilitzi una mica, tens la nevera plena de menjar i la casa està escalfada, pujaré de tant en tant'".

No vaig tenir temps ni de dir que no hi estava d'acord, en arrencar vaig sentir un "demà et pujaré les teves coses"... Però i les gossetes?, vaig dir jo, però ja no em va sentir.

Alba - futur

Algú -juraria que era un rus- va dir que totes les famílies felices s'assemblen, i que les que són desgraciades ho són cadascuna a la seva manera. Ja ho veu: la gent felix no té història perquè de la felicitat no se n'acostuma a fer cròniques. I com que vostè vol saber de la meva existència arran del que va passar, el convenceré de la inutilitat de les seves indagacions. Jo ja he deixat de tenir història, igual que les famílies felices.

Només li diré que he fugit perquè ja no podia més, i cregui'm que em costa molt no fer cas dels comentaris que furguen dins la ferida, al ludint a la meva covardia i a la irresponsabilitat de la decisió que he pres. Obvietats! L'únic que he

fet ha estat protegir-me del Maurici i de la Griselda... Però dedueixo, per la seva cara de sorpresa en sentir-m'ho dir, que les meves paraules el sorprenen...

Li ho asseguro: *protecció* és la paraula exacta per a definir la meva defensa contra l'esclavatge psicològic a què, des de no recordo quan, el meu home i la meva filla m'havien sotmès.

Miri, penso que els llocs on els fugitius ens exiliem tenen la neutralitat indiferent d'allò que no té ànima -no sé si m'entén-. Som nosaltres qui els imprimim un caràcter o un altre, depenent de la intensitat de la nostra peripècia vital i de les conseqüències que se'n derivin. Això és el que impregna els llocs d'història, d'experiències viscudes. I jo -li ho repeteixo-, en aquesta ciutat gèlida del nord on m'acabo de refugiar, ja no generaré més història. A partir d'avui, la meva vida serà un full en blanc que ningú no es preocuparà d'emplenar, senzillament perquè no hi haurà res a explicar. Li confesso això amb tota la calma de què sóc capaç, mentre veig caure la neu des de la finestra d'aquest cau senzill i civilitzat que he llogat, tan diferent del sol abassegador que m'aclaparava i m'encegava no fa gaire.

Què vol que li digui? M'he desfet d'ells de la millor manera que he pogut, tipa d'aguantar humiliacions que ja són irreparables. Suposo que, en el fons, és el que buscaven: fer-me fora, allunyar-me d'ells. Com van fer amb el meu fill el dia que el

Maurici, per congruència de la seva idolatrada Griselda, va ordenar-li que anés a estudiar a l'estranger. Pobre fill meu! Sempre els havia fet nosa. La Griselda, des que ell no hi era, si em veia trista per l'absència d'aquell ésser que havia estat la meva vida, manifestava amb irònica vehemència que el *ger-ma-net* (ho pronunciava així, marcant les síl·labes cadenciosament) ja tornaria algun dia. I mentre m'ho deia, solia girar una mica el cap i, mirant-me de biaix, feia una ganyota que encara ara, recordant-la, m'horroritza. El Maurici, mentrestant, li seguia el joc, i si jo hi posava objeccions i gosava insinuar que potser a la nena l'hauria de visitar un psiquiatre, ell m'escarnia i argumentava a crits, amb aquell posat d'autosuficiència tan detestable, que eren coses d'adolescents, que jo donava massa importància a les paraules d'una joveneta. Massa importància, deia el malparit!

Vostè ho sabia que la darrera vegada que vaig mirar els ulls del meu fill ell ja no em podia veure?... I malgrat tot, el Maurici i la Griselda se seguien comportant com si no hagués passat res, com si jo no fos més que una pobra boja que no feia altra cosa que plorar pels racons sense cap motiu... Veu aquesta bossa? Era del meu nen. Ens la van tornar juntament amb les minses pertinences que contenia, i és l'única cosa que m'he endut d'aquell infern. L'hi vaig prendre a la Griselda que, insensible com son pare, la tenia plena de sabates per estrenar i la utilitzava amb una indiferència que feia por, com si per ella aquella bossa, la bossa!, fos un objecte

qualsevol destinat a satisfer la seva ànsia de posseir tota mena de galindaines. I no només això, sinó que s'atrevia fins i tot a envair amb elles l'espai venerat, sagrat inclús, on vaig contemplar per última vegada el rostre ple de vida del meu fill. I el Maurici, sense voler renunciar a complaure-la, li reia les gràcies i seguia culpant-me a mi d'allò humà i diví.

No em miri així, que ja sóc prou conscient dels mals que pateix la Griselda. Sí, i també en sóc de la contundència, potser excessiva, de la meva reacció quan vaig canviar el pany per impedir-li l'entrada a la casa i a la meva vida. I no es pensi que no me'n fa, de pena. No li negaré que sempre he observat en ella una psicologia feble i obsessiva que jo he intentat d'apaivagar milions de vegades. O com a mínim, he mirat de conèixer-ne les causes. Però quina sortida hi havia, si parlar amb el Maurici era com topar amb una roca? No es fa una idea del que ha estat per mi haver de lluitar amb unes ments psicòtiques i -permeti'm que ho expressi així- tortuosament perverses.

Vostè ha vist *Llum de gas*, aquella pel·lícula tan antiga? Jo, un munt de vegades! Tantes, que l'hi podria recitar de memòria des d'aquella primera vegada que la vàrem veure amb el Maurici a una sala de reposicions que ja no existeix. Se'n recorda de l'Ingrid Bergman i d'aquell poca-solta que la volia fer parar boja? Doncs això mateix em feien ells dos a mi: desequilibrar-me amb les seves manies, posar-

me al límit d'una manera tan subtil i imperceptible que a qualsevol observador extern li resultava difícil de detectar l'empremta manipuladora, sempre a l'ombra, de pare i filla.

Encara ressonen dins el meu cap aquelles veus falsament amistoses que m'acusaven de ser una exagerada:

-Quina molèstia et fan unes gossetes tan encantadores? Però dona, vols dir que no en fas un gra massa?... si són molt petites, pobres! Has de pensar en la teva filla. Després de la desgràcia que heu patit, és lògic que vulgui suplir la presència del germà. Ho hauries de comprendre!

-Deixa-la estar, la Griselda! A la seva edat és normal que vulgui presumir; no ho feies tu també quan tenies quinze anys, o és que ja no te'n recordes?

-Ja són ganes de queixar-se perquè sí! Si el Maurici li compra sabates a la nena, això que t'estalvies tu... Amb la quantitat de tios separats que es desentenien dels seus fills, i tu poses el crit al cel perquè és massa generós amb la Griselda!

-Au va, Alba! Sembla mentida que d'aquestes petiteses en facis un drama. Qui t'entengui, que et compri!

Ningú no semblava adonar-se de la crueltat amb què ho planejaven i ho executaven tot, i li juro que l'única finalitat que els movia era ferir-me, rebregar-me fins a convertir-me en un zombi desnaturalitzat. La complicitat que hi havia entre ells sempre tenia el propòsit de vèncer-me; li ho diré més clarament: d'anihilar-me. Imagini's com era la situació, que fins i tot aquelles maleïdes Mimí i Fifi ocupaven un lloc més important a la vida de la Griselda que no pas jo. Les dèries conjuntes d'aquell parell sinistre -i no m'estic referint a les gosses, si em disculpa la brometa- anaven destinades a fer-me quedar com una histèrica a la vista de tothom, amb l'objectiu de burlar-se després de les meves reaccions. Sempre amb aquella companyonia tan irritant!

Fins que arribà el moment en què les aranyes van quedar atrapades dins la teranyina que elles mateixes havien anat teixint, i tots dos es van convertir en víctimes de les obsessions de la Griselda, sempre consentides i esperonades pel seu pare: l'autèntic culpable de tot plegat. Perquè no oblidí que el Maurici, quan va esclatar el drama, es va rentar les mans i es va desentendre absolutament del problema. I ara resulta que la covarda sóc jo! Fixi's que inclús aleshores, quan els van venir maldades, continuaven afirmant que jo n'era la causa... Però tot això vostè ja ho sap, i si no li sap greu, no cal que ens hi recreem. Ja em perdonarà la impertinència, però no en vull parlar més.

I després?... Quan la desfeta ja era evident i tots els que abans donaven consells van anar desapareixent un rere l'altre, tan sols els quedava el recurs d'acudir a l'Alba i que ella els ho solucionés tot. Però què podia fer jo, si no volia tornar a sortir-ne escaldada? Vostè creu realment que em quedava cap altra alternativa?... No, no cal que em respongui, també vostè dubta de la meua versió. Ja hi estic acostumada, no pateixi!

Malgrat tot, i pensi el que pensi de mi i del meu testimoni, només li demanaré una cosa. Tota la resta m'és ben igual. Únicament li prego que em faci un favor personal: No li digui mai a ningú que ha parlat amb mi. No expliqui que estic vivint a un lloc sense història perquè jo mateixa he renunciat a tenir-ne. No reveli que ja no soc l'Alba. Tampoc comentis amb ningú que ara el meu nom és Blanca, com el full en blanc d'aquesta nova vida sense història, com la neu que cau sobre la finestra d'un indret qualsevol situat a un lloc imprecís del nord.

Maurici - passat

No deixis la bossa al terra, que era del ... (no puc dir el seu nom encara). No pararà de cridar mai, aquesta histèrica?

Sempre m'han dit marieta, fins que em vaig casar amb l'Alba. Jugant, jugant vam encarregar la Griselda, sense voler, jo encara no em crec que em vaig allitar amb eixa dona tant i tant dona. A mi el que m'agradava era el seu germà, redéu quin homenet!

Però l'Alba era molt amanoseta, diguem-ne. I podíem parlar de tot, de cine, de roba, de llibres, de política... I ella sabia que jo tenia les meues dèries, que no estava segur de les meues preferències... Però em va voler "curar".

Després tot va ser molt ràpid: la Griselda, el nostre ... el nostre fill menut (encara no puc dir el seu nom)... i tota la resta. Tres anys de casats en un sospir: dos fills i tres amants, que jo sàpiga, cadascú. Set homes i una dona al nostre "tàlem nupcial". Per torns, és clar, mai més de dos alhora, que jo sàpiga. Ni ella ni jo ens vam curar de res. O no érem malalts o ens vam "cronicitar" (com en diuen ara).

Després, deu anys més entre badalls, crits i ensurts. Perquè la canalla creix a bacs, de la nit al dia els veus crescuts, ja una doneta i un homenet, sota l'aixopluc de les faldilles de l'Alba i els seus, perquè jo no tinc cap altra família, i tu et quedes sense alè entre el treball i les compres del dissabte, entre les gestions de guarderies i escoles infantils, les activitats extraescolars i les activitats extramatrimoniales, entre veure la teua filla cada dia més bufona amb les sabates que tu hauries volgut portar cada matí als teus peus i el teu fill que t'ha vist al llit, sota el cos musculós que vas

pagar per treure't de sobre el sabor de la seva mare (sabor que recordes, perquè fa anys que no l'has tastada) pensant que encara no hauria tornat del campament...

Enviar-lo a estudiar a França va ser una bona idea, malgrat tot el que ha succeït després. A Paris hi és el Toni, amb el seu pis gegantí front la Tour, amb els seus contactes a l'Ambaixada, amb el seu inesborrable amor platònic cap a l'Alba i amb les seves ganes d'ésser útil per a la meua dona.

I jugar amb la Grisi a tendes i top-models, a no discutir mai amb ella per compensar les continues baralles amb la seva mare, i no tenir cap problema a casa perquè som dos contra l'enemic...

Però havia ficar la pota i trucar un psicòleg, són massa sabates per una noia adolescent (on està escrit quin és el límit?), són massa complaences per una relació "sana" (qui li ha dit que ara és metge de la seva filla?), no és normal que un pare i una filla només es dediquin a anar de compres (li he demanat a ella diners?)...

Jo pago la "pensión alimenticia" que va establir el jutge, multiplicada per tres, religiosament, joestic amb la meua filla tots els segons dissabtes des que ens vam separar, mai no he arribat tard ni d'hora, vaig al col·le a tots els festivals de nadal, de carnaval, de final de curs...

Però tot és poc per a ella. L'Alba i la perfecció. La mateixa moneda de dues cares, o dues creus, senyor quin calvari!

Sort de la caseta del poble i de les vacances, i de la bici del seu germà... En dos dies hauré despatxat el maromo que tinc ara, no val res però al llit és increïble, i podrà venir la Grisi a casa (es pensa l'Alba que és manera de que la nostra filla, tal com és de sensible i immadura, sàpiga que el seu pare és “marieta” trobant-se un tio massís eixint del “boudoire” de la casa dels avis March?). Sort que sóc previsor i tinc les cases sempre a punt (un no sap quan apareixerà l'home de la seva vida).

Alba - passat

El Maurici sempre ens havia agradat a totes. La seva ambigüitat ens fascinava, amb aquella barreja de masculinitat forçada, imitant la dels seus amics de colla, i una delicadesa fora del comú en els nois que freqüentàvem.

No és que m'agradés especialment, però suposava un misteri per a totes nosaltres, que competíem per a fer-lo nostre, i així, demostrar a la resta qui era la posseïdora de les armes de seducció més efectives. Ho vàrem convertir en una obsessió grupal que, finalment, em va donar a mi la victòria, i alhora, el respecte i l'admiració de les meves amigues.

Com em podia imaginar que aquests jocs adolescents acabarien marcant-me la vida? Mai no vaig preveure'n les conseqüències, com si el fet de ser "una mica marieta" inhabilités el Maurici per a deixar-me prenyada. I no una vegada, sinó dues! Perquè aquesta és una altra: des del moment que va néixer la Griselda, ell va embogir i ja només va tenir ulls per a la seva Grisi, l'únic motor de la seva vida (si no tenim en compte el variat mostrari de païos musculats que en poc temps va acaparar). La nena va passar a ser la seva companya de jocs, la *Barbie* de carn i ossos amb què sempre havia somiat jugar.

Jo, tot això, no ho podia tolerar, i em vaig passar mitja vida escridassant-los i intentant fer-los venir a les meves. Tot en va. La nena va sortir rareta, tenia una mirada que quan se't clavava et posava els pèls de punta, i de seguida va donar mostres d'un comportament compulsiu, ja de ben petita, amb aquella mania absurda de col·leccionar sabates. No hi havia res a fer! De vegades, observant-la, pensava que ni tan sols a ell, que l'adorava, li tenia cap afecte. Sempre era difícil de precisar què s'hi amagava dins la ment complicada de la Griselda.

El nen, el meu segon fill, era d'aquelles persones que no diuen ni ase ni bèstia per tal de no molestar. De seguida el vaig convertir en el meu aliat dins de la família de bojos que havíem format, però per desgràcia, això va durar poc...

Fora de casa em vaig haver de buscar altres aliances que, almenys, em fessin sentir una mica viva, perquè el Maurici, com era previsible i després de la novetat dels primers temps, ja ni em tocava. I el cert és que jo hauria posat el crit al cel si ho hagués fet. No vam trigar gaire a separar-nos, però aquest final desitjat per tots no va acabar, ni de bon tros, amb els turments que la nostra vida en comú havia generat.

Les meves amigues de joventut m'hi van ajudar recuperant les antigues juguesques, ja mig oblidades, per culpa de les quals temps enrere m'havia carregat a sobre el mort del Maurici. Ara escollíem una *víctima* i, a partir d'aleshores, s'iniciava la competició: entre totes pugnàvem per quina de nosaltres s'enduria la recompensa. No sempre ho aconseguia jo, però Déu n'hi do! No havia perdut la traça, malgrat el temps que havia passat i tots els problemes afegits que encara havia d'aguantar de portes endins. En vaig aconseguir una bona col·lecció, d'homes. De tota mena, color, tamany i tarannà. D'alguns, ni me'n recordo; d'altres van suposar un miratge temporal que em permetia d'escapar-me del mal ambient de casa, cada cop més intens i enrarit.

Fins que un dia em vaig plantar, i amb els nervis a flor de pell, vaig obrir la bossa que algú havia posat dins del maleter del cotxe. En veure'n el contingut, vaig saber que ja no hi havia retrocés possible. Ens trobaríem tots tres aquella mateixa

nit i parlariem, per primera vegada a la vida, sense caretes i amb la veritat per davant.

Griselda - futur

Aviat sortiré, estic aprenent a controlar-me, m'han dit que em costarà però el meu pare m'hi ajudarà, segur.

Encara no he paït allò de la bossa, mai no hagués pensat que la crueltat de la meva mare pogués arribar tan lluny, semblava una dona tan assenyada, tan equilibrada... com va ser capaç de fer el que va fer? Quan vaig obrir aquella bossa i les vaig veure... ai, que em marejo!, però si tampoc feien cap nosa, eren molt bones... les va tallar totes a tiretes petites, encara tremolo quan ho recordo, el psiquiatre ja m'ha advertit que és una imatge que no em trauré mai del cap, haig d'avesar-me a viure amb ella, com tothom que pateix un trauma, no crec que mai pugui tornar-me a relacionar amb la meva mare.

Sort en tinc de la Mimí i de la Fiffí que em consolen i em llepen els peus ara que m'he quedat sense sandàlies.

Els dos s'han equivocat amb ella. Sempre ha sabut jugar a aquest joc macabre de manipular-los: posseint la informació adient ; fent-los xantatge per a traure'n el seu profit; torturant-los en les seues ànsies de fer-se mal l'un a l'altra; fent-los pensar que la utilitzaven com a moneda de canvi... Però a ella no l'han utilitzada, no. És ella, la filla psicòtica, la pobra que ha pagat les conseqüències del desamor dels pares, de l'odi entre els progenitors, la pobra noia que s'ha trobat entre dos focs creuats, qui els ha manegat com a dos titelles. Anava a consentir que aquesta folla dirigís el dèbil (per no utilitzar una altra paraula de més grossa) de son pare?, que aquesta dona, tan estranya per a ella en els últims temps, amb maneres de moixa, la dominés a ella, a la Griselda, a la que sempre ha fet la seua santa voluntat?

Per quin motiu l'ha convocada ací l'Alba (no ha volgut mai dir-li mare, ni res semblant) i amb el seu pare? Sabia ella on es trobava? Li ho havia dit el pare? I què havia fet aquest amb les gossetes? Aquí estan els dos davant d'ella, una altra volta barallant-se entre ells: l'Alba histèrica, com sempre, escridassant-lo; ell, acotant el cap, abocat al maleter del cotxe i traient una bossa.

No pot creure que en aquesta vella bossa de viatge estiguin les seues gossetes, el seu últim instrument de tortura per a l'Alba. I no, no està molesta per si els passa

quelcom de greu, sinó pel fet que això pot comportar que no se la prenen seriosament, a ella, la que ha manejat els fils des del primer moment. No pot ser, el seu pare no té el valor suficient per a fer una cosa així, és massa bleda. Hi ha en ells unes motivacions soterrades que se li escapen. En algun moment s'hauran posat d'acord, per primera vegada, per a humiliar-la?

Ara mateix veuran que van errats, que amb ella no poden. Li té igual què hi ha a la bossa. Amb una força de la qual es creia incapaç, detura son pare que es dirigeix cap a ella, li arrabassa la mísera bossa i, sense pensar-s'ho, la reballa a terra i, esbojarradament, comença a donar-li cops de peus, tot intentant destruir allò que sigui que conté. Mentre ho fa, unes riallades acompanyen les mirades de plaer i d'odi que els adreça als dos.

Maurici - present

Quan aquesta tarda ha sonat el telèfon i he sentit que era l'Alba, he pensat que una vegada més anava a retreure'm la meva conducta amb la Griselda. I no, no ha sonat enfuriada. La seva veu era immensament trista i ansiosa: vaig haver de renunciar al nostre fill perquè no visqués aquesta humiliació contínua a la qual em teniu

sotmesa. No sabia que aquest comiat era per sempre. Per què creuaria aquell carrer en el mateix instant en què passava el cotxe que se'l va portar per davant? Ell sempre era tan prudent. I ara em llanceu la seva bossa en el maletger però sense les seves pertinences. Ni un sol record dels seus últims dies. Està plena dels últims models de sandàlies made in France. Les he destrossades amb tota la meva ràbia però no, no és una altra provocació més. Començo a sospitar que per darrere d'això hi ha un missatge ocult. Aquesta vegada ella ha jugat també amb tu. No et dona què pensar? Ara mateix vas a buscar-la i aquesta nit ens veiem els tres.

En el trajecte cap a la torre on encara estava la Griselda esperant que la portés a viure amb mi, és a dir, esperant que jo trenqués amb un amant més, en aquest trajecte vaig recordar el seu últim capritx, i també el meu. Ja no trobava sandàlies que la seduïssin, ja tenia les més boniques de cadascuna de les sabateries de la ciutat. Volia anar a París. Allí es venen les més originals i exquisides del món. Estaria amb el seu germà. No hi hauria problemes. Ell, mentre va viure aquí, únicament observava i callava. Una llàstima que la Griselda hagués de tornar tan sobtadament. Em va cridar quan va passar l'accident. Estava nerviosa. Jo no volia que estigués present en els desagradables tràmits que comportaria l'atropellament. La vaig fer tornar. Va arribar amb una bossa només. Vaig quedar fascinat davant tanta lluentor, tant color, quins talons. Ens oblidàrem de tota la resta. Jugàrem amb

les sandàlies: se les va anar posant totes i va desfilant davant meu. Jo no parava d'aplaudir. En plena borratxera de rialles se'ns va ocórrer que Alba havia de veure-les. Posaríem la bossa al maleter del seu cotxe.

Griselda, no sé què vol ara la teva mare. M'ha convençut per quedar aquesta nit els tres. No era la histèrica de sempre amb la qual acabo de parlar, no. Ja sé que no vols veure-la, però jo sí.

Hem arribat a la cita. He hagut de forçar-la perquè sortís del cotxe. He tret la bossa de l'Alba del maleter. Era la bossa de viatge del seu fill. Ara la reconeixia. L'he deixada en terra. De sobte començàvem a entendre. A partir d'aquest moment tot s'ha desenvolupat a una velocitat de vertigen. La Griselda s'ha apropat a la bossa. Cridava cada vegada amb més força. Ha començat a donar-li cops de peu. Murmurava. Ha obert la bossa. Els seus ulls, vermells d'ira. Un somriure dur, maligne. Malparits. Això què és? Un parany? Les meves noves sandàlies que tant m'han costat, destrossades. No podreu amb mi. Vaig haver d'empènyer-lo perquè em deixés en pau. Jo necessitava seguir comprant-ne. Ell em va voler convèncer perquè parés. Em va voler contenir, però, qui era ell per dir-me el que jo havia de fer? Els culpables sou vosaltres, malalts de desamor, qui m'heu fet així. Sempre he fet el que he volgut, i el ximple del meu germà volent-me persuadir amb paraules suaus...

Una riallada estrepitosa, els trossos de sandàlies volaven. Mai no he viscut tanta violència. El meu cap ha començat a pegar voltes. Una gran angoixa s'ha apoderat de mi. Això ha anat massa lluny. Se'ns n'ha anat de les mans, als tres. He tret els meus calmants de la butxaca. Els hi he ficats en la boca i l'he obligada a què se'ls empassés. L'Alba i jo també n'hem pres uns quants.

Ara va dormida en el meu cotxe, amb l'Alba, camí del psiquiàtric. Ja no tornaré a veure-la.

Maurici - futur

Estàs tan vell, Maurici, massa vell! Has esdevingut una pellerina d'home, i no has pogut rebaixar-te més: has buscat l'aixopluc del teu fill, del fill de tant temps oblidat, el qual vas allunyar de tu i vas desatendre per sentir-te més lliure (lliure, en dius tu per a fer això?), i després... De la teua dona ni saps si és viva, i de la teua joguina, Griselda, et vas distanciar tant i tant... Després de que sortís d'aquella institució, mai més l'has tornada a veure, ni ho has intentat. Pobreta, amb la dèria per la roba de marca, les sabates, les seves gossetes... tot el seu món obsessiu de nena malcriada. L'enrabiada d'aquella nit no se t'esborra del cap: aquella mirada

d'odi, la cara desencaixada, la fugida en la foscor de la nit... I l'ingrés al psiquiàtric amb els seus udols de fera travada i reduïda a la força foradant-te els timpans.

El teu fill hi ha consentit, t'ha deixat estar al seu costat (per llàstima, per un feble instint filial, o ves a saber, et preguntes). El cas és que no t'ha rebutjat, en buscar-lo, com t'esperaves quan ja anihilat hi has buscat l'última possibilitat que se t'oferia per redimir-te. T'ha donat recer i ja la tens: una vida més o menys segura, però fingida, falsa, una mentida de cara als altres i a tu. Dissortadament per a sobreviure a la seua empara has de deixar de ser tu. I per ell, seràs i et comportaràs com un afable vellet, un iaio com cal, i anul·laràs el teu passat, foragitaràs de la teua vida tots els records i els teus desitjos més profunds... Saps que el teu fill no t'ho permetria... N'has de ser conscient del teu últim paper que et pertoca d'interpretar en aquesta tragicomèdia.

Has deixat vagar la mirada per l'habitació, i ara, tot espolsant el cap per expulsar-hi aquests pensaments, l'abaixes de nou al llibre que tens entre les mans...

LECTURA DE PLATÓ

Conta Plató que en temps remots la naturalesa humana era molt diferent de com se'ns mostra avui dia: els homes eren dobles i n'hi havia en un principi de tres classes: uns homes, que

procedien del Sol, altres, femelles, originats a la Terra, i altres, andrògins, és a dir, per meitat femella i mascle, que procedien de la Lluna.

Els seus cossos eren robustos i vigorosos i els seus ànims esforçats, el que els va inspirar la gosadia de pujar fins al cel i combatre contra els déus.

Júpiter, per castigar la seva audàcia, va decidir separar-los en dues meitats. I així ho va fer: els partí per la meitat com un ou dur tallat per una crinera.

Un cop feta aquesta divisió, cada meitat va tractar de trobar aquella de la qual havia estat separada i quan es trobaven s'abraçaven i s'unien amb tal ardor en el seu desig de tornar a la primitiva unitat que morien de fam i d'inanició en aquell abraçada, no volent fer res l'una sense l'altra. D'aquí procedeix l'amor que naturalment sentim els uns pels altres, que ens torna a la nostra naturalesa primitiva i fa tot per reunir les dues meitats i restablir-nos en la nostra antiga perfecció.

Cada un de nosaltres no és, per tant, més que una meitat d'home que ha estat separada d'un tot.

Els homes procedents de la separació dels homes primitius busquen el sexe masculí. Quan un d'aquests estima els joves o arriba a trobar en un altre home la seva meitat, la simpatia, l'amistat i l'amor s'apoderen de l'un i de l'altre de tal manera, de tan meravellosa manera, que ja no volen separar-se, encara que només sigui un moment perquè són un de sol cos, no?, un cos amb dues meitats idèntiques, que s'uneixen només per al plaer, per l'amor, un

amor que acaba en ell mateix, sense haver de posar l'excusa de la reproducció, estèril, i per tant perseguible. El marieta aquest del Plató ho sabia i s'inventa un conte per justificar la seva desviació, una teoria per donar-los ales. Com si els en fes falta! Si al final els rars serem els altres! ¿Com es pot crear tal enfilall de mentides per donar coartada a un amor insà, sense possibilitat d'engendrar, un amor que no és normal? I a sobre ells pensen que el cos de l'home és el més bell, menyspreant, els molt maricons, les dones. I diuen que s'ho passen tan bé amb un tio. No m'estranya: com que el Plató aquest diu que són dues meitats idèntiques, es coneixen tan a la perfecció el cos de l'altre com el seu propi, així deuen donar-se tot el plaer que desitgen, perquè saben sempre què és el que està demanant l'altre o què és allò que més pot satisfer-lo: lluny de la por al desconegut, a l'oposat. És com si estiguessin amb un mateix, sense cap fòbia, sense distinció d'on acaba un cos i comença l'altre ...

Alba - present

De la **Doctora en psiquiatria H. M. S.** Col·legiada núm.: XXXXXX

al **Doctor en psiquiatria L. V. V.** Col·legiat núm.: XXXXXX (a petició seua)

Doctor, li adjunte les notes que vaig prendre en consulta del dia i de la pacient que vostè em demana. Li he d'advertir que les expressions que jo utilitze per a les meues notes personals no són molt acadèmiques. Una altra cosa són les que anotem a l'expedient en qüestió en el qual estan adjuntes. Però vostè em demana més per les meues impressions de l'estat de la pacient aquell dia que pel diagnòstic o per les conclusions a les quals vaig arribar.

Vull dir-li que aquell va ser l'últim dia que la vaig veure; no ha tornat més per la meua consulta.

Com que ara és pacient seua, li enviaré fotocòpia de l'expedient per correu certificat.

(Seria una grolleria per la meua part insistir en el caràcter confidencial de tot aquest material, però és la meua obligació d'advertir-ho, tant per la legalitat vigent com per la meua reputació com a metge.)

Notes:

- La pacient ha vingut a la consulta sense cita prèvia.
- La infermera li ha dit que jo estava ocupada durant tota la jornada. Com que s'ha negat a anar-se'n i ha dit que esperaria fins que jo estiguera lliure, la infermera

ha intentat d'acompanyar-la a la porta. Això l'ha feta enfurismar-se més i ha començat a bracejar i empentar els que esperaven fora i intentaven calmar-la.

- En veure la reacció i la cara desencaixada que feia, amb els ulls vidriosos i l'expressió decidida però absent, ha entrat a comunicar-m'ho.

- No tinc costum de rebre pacients sense citar-los, però el cas de l'Alba és especial i li he dit a la infermera que la fes esperar fora mentre jo acabava amb el pacient que estava atenent en eixos moments.

- No havien passat uns minuts i jo ja estava reprenent la conversa amb el pacient quan s'ha obert la porta i ha entrat l'Alba tot i cridant que necessitava parlar-me.

- No he tingut altra alternativa que dir-li al meu pacient que el citava per a un altre dia, que parlara amb la infermera per a que li donara cita, que era un assumpte urgent, que la visita d'avui no li la cobraria, etc. El pacient se n'ha anat amb presses, pense que bastant espantat, mentre jo li recomanava que es tranquil·lizara, que no passava res.

- En veure que ens quedàvem els dos sols i la infermera eixia tot i tancant la porta darrere seu, l'Alba ha semblat més calmada i s'ha assegut, encara que els seus ulls semblaven treure foc de dins.

- Després d'uns moments de pànic (jo no he dit res des que la infermera ha eixit del despatx), ha començat a parlar de manera apressada i intel·ligible. És aleshores quan jo he començat a parlar-li suaument i li he demanat calma i que m'explicara les coses de la forma més ordenada possible.

- “No ho penso tolerar, no penso tolerar que aquests dos se surtin amb la seva”... i tot el seguit d'arguments que utilitza sempre que trau el tema de la persecució a que està sotmesa per part del seu ex i la seua filla: Tot allò de la llum de gas, de que volen tornar-la boja, si no és desfer-se, materialment, d'ella; de l'homosexualitat del seu ex marit, dels hòmens amb els quals es gitava (la seua expressió per definir l'acte de la sexualitat ha estat molt més forta); de que no l'han volguda mai, ni l'un ni l'altra; de que no només ha perdut la seua filla, sinó que l'havien apartada per a sempre del seu fill, del sentiment de culpabilitat que li inculcaven, etc., etc.

- Després de deixar que es desfogara, li he dit que tot això ja m'ho havia explicat en altres ocasions, que no hi havia res de nou en les seues paraules. Què l'havia feta exaltar-se d'aquella manera? Què havia passat últimament? Per què estava en aquest estat d'ànim?

- Havia quedat amb el seu ex i la seua filla en un lloc apartat i de nit? Per què? Havien de donar-li una cosa a la Griselda. Havien anat els dos en el mateix cotxe?

Per què? L'havia enredada el Maurici, ell i la Griselda volien donar-li una bossa amb les possessions del seu fill, les tenia la filla i, a ella, havien de donar-li a canvi una cosa. Què? Aleshores no ho sabia, però ara sí. El Maurici li havia dit que era molt important per a la filla.

- Per què, les coses del seu fill? No les tenia ja? No havia mort en un accident? Fins ara no m'havia dit que ella se sentia culpable d'haver-lo enviat amb la Griselda? Què havia passat?

- No havia estat un accident, no. El seu fill havia mort per culpa d'algú, i no era ella. Li he tornat a repetir que ningú, i per descomptat tampoc ella, ningú no s'havia de sentir culpable d'aquella mort per accident.

- En aquest moment ella ha defallit, ha arrancat a plorar desesperadament i, entre sanglots i gemecs, m'ha fet entendre que la seua filla havia confessat que havia estat ella qui va empènyer el seu germà quan estaven discutint i aquest havia caigut a la calçada mentre l'envestia un cotxe.

- Ha començat a riure de manera estrepitosa, amb grans riallades i udols de fera. S'ha alçat de la butaca i, tot rient i cridant, ha marxat, sense que ningú poguérem aturar-la, mentre deia "no he estat jo, jo no sóc culpable de res, són ells els que han volgut que acabés boja, el va matar la meua filla, van ser ells i no jo..."